

РЕШЕНИЕ

№ 1445

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Ванина Колева**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12653** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от Ю. Ю. А., против Решение № 20212360/16.11.2021 г., постановено по НАХД № 8812/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 97-ми състав. Решението е оспорено като неправилно, незаконосъобразно и необосновано.

Касаторът твърди, че съдът неправилно не е приложил института на чл. 28 от ЗАНН, въпреки наличието на всички предпоставки за това. Твърди, че не са настъпили неблагоприятни последици за фиска, а фактичката обстановка описана в АУАН не съответства на НП. Счита, че въззивният съд е нарушил принципа за пропорционалност и не е отчетел всички обстоятелства, в следствие на което е приел, че е спазен чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Искането е решението на районния съд да бъде отменено, както и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът по касация, Централно управление на Националната агенция за приходите, оспорва жалбата. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна по

смисъла на чл. 210, ал.1 АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка, Административен съд София-град, X. касационен състав, намира за неоснователна по следните съображения С оспореното решение Софийски районен съд е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 513959- F544339 от 27.05.2020 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП-С., с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], на основание чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, вр. чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 500 лв. за нарушение по чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от министъра на финансите.

Въз основа на събраните по делото доказателства, които подробно обсъжда, въззивният съд приема за установено, че при извършена от служители на НАП проверка на 14.04.2020 г. в 11:00 часа в търговски обект – куриерски офис, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], е установено, че разчетената касова наличност в обекта по данните от фискално устройство /ФУ/, модел "Д. П. S 01-KLO" с ИН на ФУ ДУ 397747 и ИН на фискална памет /ФП/ – № 36532623, съгласно дневен финансов отчет № 225694/14.04.2020 г. е в размер на 1442.23 лева, а фактическата наличност в касата се равнявала на 1305.90 лева. Следователно, установена е отрицателна разлика между касовата наличност и разчетената от ФУ в размер на 136.33 лева, която представлява извеждане на пари извън касата, която не е отразена чрез функцията "служебно изведени" на фискалното устройство.

Фискалното устройство притежава функциите "служебно въведени" и "служебно изведени" суми и е регистрирано в НАП с потвърждение на 18.05.2017 г. Отрицателната разлика между фактическата и разчетената касова наличност от фискалното устройство в размер на 136.33 лева, представляваща извеждане на пари от касата, не е отразена на фискалното устройство в момента на извършването му с точност до минута. Други нарушения не са констатирани.

За констатациите е съставен Протокол за извършена проверка сер. А № 0399329/14.04.2020 г. и са иззети и приложени към протокола дневен отчет от ФУ, опис на касовата наличност, копие от 2 броя фискални бонове и 2 броя декларации. Проверката е извършена в присъствието на В. С., на длъжност администратор в [фирма], която подписала протокола.

На 23.01.2019 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) в присъствието на двама свидетели и изпълнителния директор на дружеството Ю. А., в който е приета за нарушена разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ. На същата дата АУАН е връчен на изпълнителния директор на дружеството, който го подписва без възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на съставения АУАН, при идентичност на описаното нарушение и дадената му правна квалификация, е издадено обжалваното НП № 513959-F544339/27.05.2020 г., от заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на [фирма], на основание чл. 83 от ЗАНН, вр. чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС, е наложена „имуществена санкция” в размер на 500 лева за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредбата. Наказателното постановление е връчено на изпълнителния директор на дружеството-нарушител на 12.06.2020 г.

За да постанови обжалваното решение районният съд приема, че АУАН и НП са

издадени от компетентни органи, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и отговарят на формалните изисквания на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват вмененото на [фирма] деяние, като посочват и нарушената законова норма. Обсъдена е и липсата на предпоставки за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. При определяне на размера на имуществената санкция, въззивният съд е посочил, че наложената минимална такава е законосъобразна.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав възприема фактическата обстановка, описана от въззивния съд, тъй като същата е установена с оглед събраните по делото доказателства. Споделя и направените изводи за извършено административно нарушение.

Предпоставка едно нарушение да се квалифицира по чл. 28 от ЗАНН, когато се касае за разминаване в касовата наличност, е това разминаване да бъде с пренебрежимо малка стойност. В настоящия случай тази предпоставка не е налице. По безспорен и несъмнен начин е установено, че към момента на проверката в касата на търговския обект е имало по-малко парични средства от касовата наличност, отразена в паметта на фискалното устройство. Разликата е в размер от 136.33 лева, който не може да бъде определен като пренебрежимо малък. Освен това самото деяние (нерегистриране на всяка промяна на касовата наличност във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми) не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи на извършени нарушения от този вид. Процесното административно нарушение е формално такова – законодателят не е предвидил настъпването на каквито и да е съставомерни негативни правни последици от същото, а фактът на самото му извършване е достатъчен за настъпването на неблагоприятни за регулираните обществени отношения последици, които оправдават санкционирането на извършителя на нарушението.

Наведеното от касатора твърдение, че съдът не е съобразил нарушения от наказващия орган принцип на пропорционалност при определяне размера на наказанието, настоящият състав счита за неоснователно. Съдът правилно е отчетел, че наказващият орган е наложил законосъобразно административното наказание по реда на чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС. Настоящата хипотеза попада в изключението на ал. 2 на чл. 185 от ЗДДС, а именно – „когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1”. Като е взел предвид текста на нормата и е съобразил тежестта на нарушението, органът правилно и законосъобразно е наложил минималната санкция за юридически лица по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС в размер на 500 /петстотин/ лева.

Относно твърдението на касатора, че в производството не е изяснено как точно е получена разликата от 136.33 лева между отчетената сума и фактическата наличност, което обстоятелство води до неправилност на решението, съдът съобрази следното: Отговорността на жалбоподателя е ангажирана за неспазване на реда на отчитане на промяната в касовата наличност, който е установен в чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на министъра на финансите, издадена въз основа на законовата делегация по чл. 118, ал. 4 от ЗДДС. Цитираната норма гласи, че извън случаите на продажби всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари в и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми (които операции са се поддържали от фискалното устройство в обекта). Безспорно е, че при проверката е установена отрицателна разлика в касовата наличност, която не е била отразена във

ФУ като "служебно изведена" сума. Актосъставителят и наказващият орган е следвало да дадат правилна правна квалификация на нарушението и да наложат справедливо наказание. Ирелевантно за случая, при формално нарушение, е изследването на въпроса откъде се получава разликата, след като такава е безспорно констатирана като налична.

Настоящата инстанция споделя изводите на СРС, че няма допуснати нарушения при съставянето на АУАН и НП, а разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са спазени. Въззивният съд правилно е приел, че двата акта са съставени в законовите срокове и съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание. Нарушението е ясно описано, като е посочена идентификацията на въведеното в обекта ФУ, отчетената наличност в паметта му и фактичестката наличност в касата, като правилно е изчислена и отрицателната разлика на парите в касата. Описани са конкретно провереният обект, датата и мястото на нарушението, като му е дадена и съответната правна квалификация.

С оглед изложеното първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, с оглед направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане, на Националната агенция за приходите следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., на осн чл.63д, ал1 и ал.4 и ал.5 от ЗАНН във вр. чл.37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20212360/16.11.2021 г., постановено по НАХД № 8812/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав. ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Централно управление на Националната агенция за приходите сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, разноски за касационното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: